

NLF 2018/0380

Ten onrechte onbehandeld gelaten maar kansloze stelling; geen dwangsom

HR, 26 januari 2018, 17/03083, ECLI:NL:HR:2018:96

SAMENVATTING

X (belanghebbende) heeft op 26 maart 2015 bezwaar gemaakt tegen een WOZ-beschikking en de aanslag OZB. Bij brief van 7 januari 2016 heeft X de Heffingsambtenaar in gebreke gesteld wegens het niet tijdig doen van uitspraken op bezwaar. Met dagtekening 18 januari 2016 heeft de Heffingsambtenaar de bezwaren, naar later bleek ten onrechte, niet-ontvankelijk verklaard wegens termijnoverschrijding. X heeft voor Hof Den Haag gesteld dat hij recht heeft op toekenning van een dwangsom omdat voornoemde beslissing zeer onzorgvuldig is genomen en daarom niet kan worden opgevat als een uitspraak op bezwaar. X betoogt in cassatie dat het Hof deze stelling ten onrechte niet heeft behandeld. Volgens de Hoge Raad had het Hof deze stelling inderdaad niet onbesproken mogen laten. Dit baat X niet. De Heffingsambtenaar heeft binnen de in artikel 4:17, lid 3, Awb genoemde termijn van twee weken na ontvangst van de ingebrekestelling uitspraak op bezwaar gedaan, zodat hij geen dwangsom verschuldigd is geworden. In het midden kan blijven of de Heffingsambtenaar onzorgvuldig heeft gehandeld, omdat ook een onzorgvuldig tot stand gekomen uitspraak op bezwaar moet worden aangemerkt als een beschikking in de zin van laatstgenoemde wetsbepaling. Het cassatieberoep wordt ongegrond verklaard.

NOOT**Onzorgvuldigheid**

Een onzorgvuldige uitspraak op bezwaar is een uitspraak op bezwaar, dus ook voor de vraag of de Inspecteur een dwangsom is verbeurd. Een onzorgvuldige uitspraak op bezwaar kan wel een bijzondere omstandigheid vormen in de zin van het Besluit proceskosten bestuursrecht, zodat de werkelijk gemaakte kosten voor rechtsbijstand voor vergoeding in aanmerking komen. De Hoge Raad spreekt in dat verband overigens wel van 'in verregaande mate' onzorgvuldig handelen door de Inspecteur.¹ Een louter slordig geformuleerde of onvolledig gemotiveerde uitspraak op bezwaar zal in de regel niet aan dit criterium voldoen. Daar is meer voor nodig.

'Apeldoorn'

Voor de vraag of sprake is van een uitspraak op bezwaar is bijvoorbeeld de jurisprudentie over de beschikking uit 'Apeldoorn' van belang. In die zaken wekte de Inspecteur misverstand over wat nu de uitspraak op bezwaar was waartegen beroep kon worden ingesteld: de motivering die de Inspecteur zelf toezond, of de verminderingsbeschikking die vanuit het computercentrum in Apeldoorn werd verstuurd. Vaak zat er een enkele week in de datering tussen beide. De suggestie werd gewekt dat het latere stuk, met rechtsmiddelverwijzing, de uitspraak kon zijn. De Hoge Raad heeft met die gedachtegang in 2006

¹ HR 4 februari 2011, 09/02123, ECLI:NL:HR:2011:BP2975.

korte metten gemaakt,² maar overwoog dat verwarring over de beschikking uit Apeldoorn wel kan leiden tot een verschoonbare termijnoverschrijding.

Gesloten stelsel van rechtsbescherming

In afwijking van de Awb kent artikel 26, lid 1, AWR een gesloten stelsel van rechtsbescherming. Met een uitspraak, ook als die onzorgvuldig of onvolledig is, eindigt derhalve de bezwaarfase. Een uitspraak is vormvrij. Aan de hand van de inhoud van het stuk – of daaruit blijkt van een beslissing op het bezwaar, of daarmee een oordeel is beoogd te geven over het geschil, althans of dat zo kan worden opgevat door de bezwaarmaker – moet worden beoordeeld of iets een uitspraak is. Een ‘tweede uitspraak op bezwaar’ is formeel bezien dus nooit een uitspraak op bezwaar, als de eerdere (nog) niet is vernietigd.³

Ludwijn Jaeger

Jaeger Advocaten-belastingkundigen

BRON

Arrest gewezen op het beroep in cassatie van X te Z (hierna: belanghebbende) tegen de uitspraak van het Gerechtshof Den Haag van 17 mei 2017, nr. BK-16/00493, op het hoger beroep van belanghebbende tegen een uitspraak van de Rechtbank Rotterdam (nr. ROT16/1275) betreffende de ten aanzien van belanghebbende gegeven beschikking op grond van de Wet waardering onroerende zaken (hierna: de WOZ-beschikking) en de aanslag in de onroerendezaakbelastingen (hierna: OZB) van de gemeente Lansingerland voor het jaar 2015 betreffende de onroerende zaak [a-straat 1] te [Z]. De uitspraak van het Hof is aan dit arrest gehecht.

1. Geding in cassatie

Belanghebbende heeft tegen 's Hofs uitspraak beroep in cassatie ingesteld. Het beroepschrift in cassatie is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

2. Beoordeling van de klachten

2.1.

In cassatie kan van het volgende worden uitgegaan.

2.1.1.

Belanghebbende heeft op 26 maart 2015 bezwaar gemaakt tegen de WOZ-beschikking en de aanslag OZB.

2.1.2.

Bij brief van 7 januari 2016 heeft belanghebbende de heffingsambtenaar in gebreke gesteld wegens het niet tijdig doen van uitspraken op bezwaar.

2.1.3.

Met dagtekening 18 januari 2016 heeft de heffingsambtenaar de bezwaren, naar later bleek ten onrechte, niet-ontvankelijk verklaard wegens termijnoverschrijding.

2.1.4.

Belanghebbende heeft voor het Hof gesteld dat hij recht heeft op toekenning van een dwangsom omdat de in 2.1.3 genoemde beslissing zeer onzorgvuldig is genomen en daarom niet kan worden opgevat als een uitspraak op bezwaar. Het Hof heeft die stelling niet behandeld. Daartegen richt zich de eerste klacht.

² HR 8 december 2006, 42.929, ECLI:NL:HR:2006:AZ3875.

³ Vgl. eerdergenoemd arrest van 8 december 2006.

2.2.

De klacht wordt terecht voorgesteld omdat het Hof deze stelling niet onbesproken had mogen laten. De klacht kan echter niet tot cassatie leiden. De heffingsambtenaar heeft binnen de in artikel 4:17, lid 3, van de Awb genoemde termijn van twee weken na ontvangst van de ingebrekestelling uitspraken op bezwaar gedaan zodat hij geen dwangsom verschuldigd is geworden.

In het midden kan blijven of de heffingsambtenaar onzorgvuldig heeft gehandeld, omdat ook een onzorgvuldig tot stand gekomen uitspraak op bezwaar moet worden aangemerkt als een beschikking in de zin van laatstgenoemde wetsbepaling.

2.3.

De tweede klacht kan niet tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien artikel 81, lid 1, van de Wet op de rechterlijke organisatie, geen nadere motivering, nu die klacht niet noopt tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling.

3. Proceskosten

De Hoge Raad acht geen termen aanwezig voor een veroordeling in de proceskosten.

4. Beslissing

De Hoge Raad verklaart het beroep in cassatie ongegrond.

Dit arrest is gewezen door de vice-president G. de Groot als voorzitter, en de raadsheren Th. Groeneveld en A.F.M.Q. Beukers-van Dooren, in tegenwoordigheid van de waarnemend griffier F. Treuren, en in het openbaar uitgesproken op 26 januari 2018.